

Zaključit ćemo sa kratkom primjedbom da je naš Gospodin od početaka kršćanstva u svijesti vjernika doživljavao kao Kralj - kako se je i sam pred Pilatom potvrdio, te kao gospodar i vladar svega svemira. Kao takvome dali su mu naziv Pantokrator - Svevladar. U našoj biskupiji vjerojatno najstariji lik Krista Pantokratora imamo na jednom kamenom reljefu u rapskoj katedrali koji potječe iz crkve koja se već u VIII. st. tu nalazila.

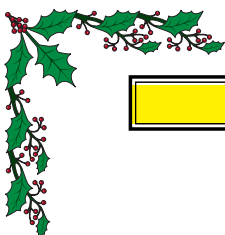

Ta je svijest bila živa i u naših starih Risičana i njihovih svećenika. Imamo za to dokaz nad ulaznim vratima naše crkve. Kameni natpis na kojem stoji: "Neka vlada Krist Kralj."

Zar to nije poruka naših pokojnih i nama danas?

Molimo stoga danas usrdno: u Risiki, u našoj Domovini, u cijelom svijetu

NEK VLADA KRIST KRALJ!

NAŠA PREZIMENA

*Sveto ime donosi podatke o risiškim prezimenima preni-
jevši ih iz "Enciklopedije hrvatskih prezimena" (2008.). ...*

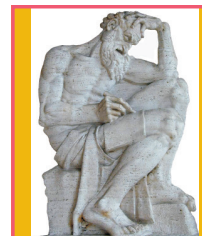
RUŠIN

U Risiki žive dvije osobe s prezimenom Rušin.

Enciklopedija:

Prezime Rušin nose Hrvati, najvećim dijelom sa otoka Krka. U proteklih sto godina rođeno ih je razmjerno najviše u Brzcu na o. Krku, gdje se svaki treći stanovnik prezivao Rušin. U Hrvatskoj ih danas živi oko 100 u preko 40 domaćinstava. Sredinom prošlog stoljeća bilo ih je približno 30, pa se njihov broj od tada utrostručio. Prisutni su u 4 hrvatske županije u ukupno 11 općina i 17 naselja, najviše u Rijeci (35), u Malinskoj (9), u Krku (8), u Malom Lošinj (6), i u Opatiji (6).

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

KRIST KRALJ - 21.XI.2010.

Broj: 37(181)

DODI KRALJEVSTVO TVOJE!

**IER TVOJE JE KRALJEVSTVO
I SLAVA I MOĆ
U VJEKOVE**

KRIST KRALJ SVEGA STVORENJA

Ovu je svetkovinu uveo papa Pijo XI. enciklikom "Quas primas" 11. prosinca 1925. g. zaključujući 'jubilej' koji se te godine slavio. Pijo XI. je već na početku svog pontifikata (1922.) jednom enciklikom (osudio laicističke i liberalističke pokrete i ideologije koje će tijekom prve polovice XX. st. uroditi strašnim totalitarizmima, najprije komunizmom, pa fašizmom i nacizmom, a i raznim drugim -izmima. Svi su ti -izmi u konačnici išli za tim da detroniziraju Boga kao vladara nad svim stvorenim, da ga skinu prijestolja želeći se postaviti na njegovo mjesto. Mudri je papa znao da će tu njegovu encikliku malo kršćana pročitati pa se drugom, spomenutom enciklikom (1925.) odlučio osnovati blagdan koji će kršćane podsjetiti da je Krist - Bog i čovjek - gospodar cijelog svemira i da mu to čovjek u privatnom i javnom životu treba priznati. U protivnom se na svijetu etablira sotonino kraljevstvo koje je zemlju u prvoj polovici XX. st. natopilo krvlju više nego ikada ranije.

Kada se čovjek odupire i neće da prizna Krista za Kralja u svojoj povijesti, ne može naći ni spas za kojim čezne, ni autentični mir; ostaje žrtva svojih niskih poriva, požuda, neprijateljstava, nemira... Jedino je Krist "izvor spase-nja, privatnog i javnog" govorio je Pijo XI. "Nema ni u kome drugom spase-nja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti." - govori nam sv. Petar u Djelima apostolskim (Dj 4, 12).

Na to su posebno upozoravali pape toga vremena znajući što će se dogoditi ako ljudi vlast koja pripada samo Kristu predaju u ruke Sotoni, što se velikim dijelom nažalost i dogodilo.

Daleko od Krista čovjek je predan na milost i nemilost bespućima totalitarnih ideologija i sistema; kad ne traži Kristovo Kraljevstvo i njegovu pravdu, ljudski se rod nalazi pred raznim -izmima svoje povijesti, koji u ime lažnog napretka, društvenog, ekonomskog i kulturnog, sotonski degradiraju svakog čovjeka nižeći mu njegovo izvorno dostojanstvo.

XX. st. pružilo nam je bezbroj tragičnih primjera što se događa u ovom vječnom sukobu između kraljevstva Kristova i kraljevstva Sotone, kada se ljudi priklone ovome drugome.

Nama je koliko-toliko poznato što se sa Crkvom i sa kršćanima događalo u vrijeme nacizma i komunizma. Malo nam je poznato da to nisu jedini primjeri progona Crkve u XX. st. - Spomenut ćemo samo dva.

Upravo u vrijeme kada je papa ustanovio ovaj blagdan u Meksiku bijesni progon katoličke Crkve. Meksiko je zaposjednut masonima kojima SAD - zbog svojih ekonomskih interesa - pomažu uspostaviti radikalno antikiršćansku državnu vlast. Donose se zakoni kojima se ograničava sloboda Crkve. Počinju represije, ruše se crkve, zabranjuje se čak pozdrav "Adios" (zbogom). Da bi pokazao svu svoju mržnju prema Bogu, fanatični guverner T. G. Canabal, koji je bio i začetnik tih represija, na svojoj farmi daje imena životinjama: jednog bika naziva "Bog", jednog magarca "Krist", jednu kravu "Djeвица od Guadalupe", jednu svinju "Papa"...; jednog svog sina naziva "Lenjin", a drugog "Sotona"; jednog unuka "Lucifer".

Kršćani su praktično bili 'divljač za odstrijel'. Meksički ustav od 1917. potpuno je obespravio oko 90% katolika. Nakon stanovitog vremena pasivnog otpora, izbio je u narodu ustanak "kristerosa" koji se nisu mirili s tom obespravljenošću i sa iskorjenjivanjem vjere. Borili su se s usklikom "Živio Krist Kralj!". Mnoštvo nevinih ljudi, katolika, ubijeno je bez ikakva suda. I mirali

Fotografije sa strijeljanja isusovca, bl. Mihovila Augustina Pro, koji je bez suda ubijen u Meksiku 1927. g. Zadnje su mu riječi bile: Živio Krist Kralj!

su s poklikom "Živio Krist Kralj", dok su krvnici puneći košare njihovim glavama uzvikivali "Živio Sotona, naš otac!" Tek jedan mali broj ovih mučenika za vjeru proglasio je Ivan Pavao II. blaženima. Bio je to pravi "holokaust" meksičkih kršćana koji su masoni uspjeli i uspijevaju prilično zataškati.

Vrlo je slična situacija bila i u Španjolskoj gdje je republikanska vlada (1931.) proglasila "od danas Španjolska više nije kršćanska". Slijedilo je rušenje crkava, zatvaranje škola, oduzimanje imovine, zabrana Isusovačkog reda, ubijanje... samo svećenika i redovnika masakrirano je prije i tijekom "građanskog rata" (1936. do 1939.) oko 6.000. (Nama je međutim o svemu tome predočen "dio istine" kako se nekome svidjelo.)

Kroz sve to vrijeme dizale su sve više glavu dvije 'zvijeri', nacizam (i fašizam) te komunizam, koje će prije kraja stoljeća pokopati nekih 160-ak milijuna ljudi.

U takvom je društveno-političkom okružju, u takvoj atmosferi, proglašen blagdan Krista Kralja.

Papa je proročki pogodio što treba učiniti. Ustanovio je blagdan i tako su kršćani iz liturgije najbolje mogli razumjeti i shvatiti gdje im je u tim stravičnim okolnostima utočište i koji je jedini način da na svijetu zavlada mir: ako se svijet podloži "Kralju istine i života..., Kralju pravde, ljubavi i mira" - kako današnja liturgija pjeva u predslavlju mise.

Mnogi su to shvatili. Kod nas u Hrvatskoj, spomenimo možda najuočljiviji primjer Marice Stanković. Ona je bila bliska suradnica bl. Ivana Merza koji ju je poticao da osnuje žensku zajednicu koja će se svojim životom staviti na raspolaganje Isusu i Crkvi. Tako je osnovala prvi svjetovni institut u Crkvi u Hrvata nazvavši ga "Suradnice Krista Kralja". (Crkva je ustanovu službeno priznala 1953. g.) Marica je sama kao i mnogi drugi bila progonjena od komunističkih vlasti. Osudu kojom je poslana na pet godina robije dočekala je s usklikom: "Živio Krist Kralj!... Potom je s djevojkama s kojima je bila zajedno suđena nakon pročitane presude svečano u sudnici zapjevala: "Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat - Krist pobjeđuje, Krist kraljuje, Krist vlada." (robiju je od 1947. do 1952. izdržala u logoru u Požegi.)

Nadamo se da ćemo je skoro i mi, kao i Meksikanci o. Mihovila i druge mučenike-kristeroše, moći slaviti kao blaženicu.

